

Sygn. akt II Ca 272/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Bazelan (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Elżbieta Żak

Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Misztal-Konecka (del.)

Protokolant Starszy protokolant sądowy Katarzyna Szumiło

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2016 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. E. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa – (...) Komendantowi Wojewódzkiemu Policji

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 20 stycznia 2016 roku, sygn. akt I C 411/15

I. uchyła zaskarżony wyrok w punkcie I w zakresie rozstrzygnięcia oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 551 zł 88 gr (pięćset pięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt osiem groszy) i odrzuca pozew w tym zakresie;

II. oddała apelację w pozostałej części;

III. zasądza od powódki E. E. (1) na rzecz pozwanego Skarbu Państwa (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt: II Ca 272/16

UZASADNIENIE

Powódka E. E. (1) domagała się zasądzenia na jej rzecz od Skarbu Państwa – Komendanta Wojewódzkiego Policji w L. kwoty 551,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że dochodzi wynagrodzenia za udział w czynnościach procesowych w charakterze tłumacza przysięgłego, na zlecenie Komendy Powiatowej Policji w O..

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 411/15, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie oddalił powództwo (pkt I.) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II.).

Wyrok ten został oparty m. in. na następujących ustaleniach co do okoliczności o charakterze bezspornym:

Powódka została powołana przez Policję, w trybie art. 193 Kodeksu postępowania karnego, do pełnienia czynności tłumacza przysięgłego

w postępowaniu przygotowawczym. W dniu 12 października 2014 roku brała

w tym charakterze udział w przesłuchaniu świadka, będącego obywatelem (...), w Komendzie Powiatowej Policji w O..

Za te czynności powódka wystawiła fakturę VAT numer (...), którą Komendant Powiatowy Policji w O. zwrócił powódce bez realizacji, wskazując na uchybienia w postaci oparcia jednego ze zgłoszonych żądań na przepisach Kodeksu pracy oraz zawyżenia kosztów dojazdu do miejsca wykonywania czynności.

W reakcji na to powódka zwróciła się do Komendy Wojewódzkiej Policji w L., podtrzymując swoje stanowisko co do świadczeń należnych jej

w związku z dokonaniem zleconych czynności. Dołączyła korektę faktury numer (...), w której zawarła wyliczenie kosztów, jakie poniosła w związku z wykonaniem czynności tłumacza przysięgłego, na które złożyły się: należności za tłumaczenie wraz z „kosztami dodatkowymi + 100% zgodnie z § 6 ust. 1 i § 2 ust. 2 Roz. MS (Dz. U. z 2005 r., Nr 15, poz. 131)” – w wysokości 367,94 zł, „koszty dodatkowe + 100% zgodnie z art. 151¹¹ § 3 Kodeksu pracy (praca w niedzielę)” – w wysokości 367,96 zł, a także koszty dojazdu samochodem osobowym marki S. (...) (K. – O. – K.) – w wysokości 221,76 zł.

Główny księgowy Komendy Wojewódzkiej Policji w L. powiadomił E. E. (1) o przyznaniu jej wynagrodzenia w wysokości 404,61 zł, wskazując jednocześnie, że na przyznane wynagrodzenie złożyły się: wynagrodzenie za tłumaczenie w wysokości 183,96 zł (zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 stycznia 2005 roku w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego), a także zwrot kosztów podróży w wysokości 220,65 zł (zgodnie z art. 618g Kodeksu postępowania karnego). Należności te zostały przelane na rachunek powódki.

E. E. (1) w piśmie, skierowanym do Komendanta Wojewódzkiego Policji w L., zakwestionowała wysokość przyznanej jej kwoty 404,61 zł

i wniosła o przyznanie jej brakującej części wynagrodzenia, to jest kwoty

553,07 zł.

W odpowiedzi na to Komendant Wojewódzki Policji w L. stwierdził, że przyznane powódce wynagrodzenie w wysokości 404,61 zł zostało wyliczone zgodnie z obowiązującymi przepisami i podtrzymał to stanowisko, odpowiadając na kolejne pisma powódki.

Następnie powódka dwukrotnie wystawiła Komendzie Wojewódzkiej Policji w L. wezwania do zapłaty kwot: odpowiednio – 563,13 złote

i 567,50 złotych.

Na kanwie tych ustaleń Sąd Rejonowy zważył, że brak jest podstaw do uznania za zasadne żądania powódki powiększenia należnego jej wynagrodzenia o 100%, a jedynie o 30%, co też uczynił pozwany. Żądane zwiększenie powódka uzasadniła bowiem – powołując się na § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 stycznia 2005 roku w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego – mylnym twierdzeniem, że postępowanie, w którym pełniła czynności tłumacza przysięgłego, toczyło się w trybie przyśpieszonym.

Również za błędne i pozbawione podstawy uznał Sąd I instancji twierdzenie powódki, że ją i pozwanego łączył stosunek pracy, skutkiem czego należne jej wynagrodzenie należało podnieść o kolejne 100% z racji wykonywania przez nią przedmiotowej czynności tłumaczenia w niedzielę, to jest w dniu ustawowo wolnym od pracy. Powódka została powołana do wykonywania czynności biegłego na podstawie orzeczenia organu procesowego. Ponadto, pomimo że powódka wykonała czynności w miejscu wyznaczonym przez organ procesowy, to jednak sama wskazała datę, w której stawi się w Komendzie Powiatowej Policji w O. (...) celem wzięcia udziału w przedmiotowych czynnościach. W tym stanie rzeczy brak jest jakichkolwiek przesłanek, aby uznać, iż powódkę i pozwanego łączył jakikolwiek stosunek pracy, a w każdym razie inny stosunek prawny niż określony w przepisach art. 734 i następnych w związku z art. 750

ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.) stosunek zlecenia, co oznacza, że niezasadne jest żądanie powódki podwyższenia jej wynagrodzenia o dalsze 100% z tytułu pracy w niedzielę, to jest w dniu ustawowo wolnym od pracy.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że dochodzone przez powódkę roszczenie o zapłatę kwoty 551,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia, podlega, jako niezasadne, oddaleniu w całości.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka E. E. (1), zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisu postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na zupełnym pominięciu dla oceny przyznania Powódce podwyższonego wynagrodzenia za wykonane tłumaczenie, faktu wykonywania tłumaczenia, zgodnie ze wskazanym w dokumencie Postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z dnia 11.10.2014r., w trybie pilnym, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, zarówno na etapie subsumcji, jak i wyrokowania, iż Powódce nie przysługuje podwyższone o 100% wynagrodzenie za wykonane tłumaczenie na podstawie § 6 ust. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego;

2. naruszenie przepisu postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyprowadzenie faktu z dowodu z dokumentu: postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z dnia 11.10.2014r. oraz dowodu z zeznań świadków, skutkiem czego sąd błędnie ustalił, iż wykonywane przez powódkę tłumaczenie nie było wykonywane pod presją czasu z uwagi na pilną sytuację procesową;

3. naruszenie przepisu postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. naruszenie przepisu art. 230 k.p.c. poprzez pominięcie, że zgodnie z ustnymi uzgodnieniami poczynionymi podczas rozmowy telefonicznej Powódki z przedstawicielem Pozwanego fakt powiększenia należnego Powódce wynagrodzenia za wykonane tłumaczenie z tytułu pracy w niedzielę został przyznany przez Pozwanego w sposób dorozumiany wobec braku kwestionowania przez Pozwanego tego faktu;

4. naruszenie art. 151¹¹ w zw. z art. 151¹ Kodeksu pracy, poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie, polegające na błędnym przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że pomimo ustnych uzgodnień Powódki z przedstawicielem Pozwanego, Powódce nie przysługuje powiększenie wynagrodzenia za wykonane tłumaczenie o 100% z tytułu pracy w niedzielę;

5. naruszenie § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 stycznia 2005r. w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego, przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji błędne zastosowanie poprzez przyjęcie wąskiego rozumienia sformułowania „postępowanie przyspieszone”, gdy ustawodawca mimo, że w powołanym rozporządzeniu, przewidując podwyższenie stawki posługuje się sformułowaniem „postępowanie przyspieszone”, odnosi się nie tylko do postępowania określonego w rozdziale 54a Kodeksu postępowania karnego, ale do wszystkich tych sytuacji, kiedy tłumaczenie wykonywane jest pod presją czasu z uwagi na pilną sytuację procesową.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powódka wniosła o:

zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 551,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

a także o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany Skarb Państwa wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok podlega uchyleniu w zakresie rozstrzygnięcia oddalającego powództwo o zapłatę kwoty wynagrodzenia 551,88 zł, albowiem co do tego żądania pozew ulega odrzuceniu z powodu niedopuszczalności drogi sądowej.

Zgodnie z art. 1 i 2 § 1 k.p.c., droga sądowego postępowania cywilnego jest dopuszczalna w sprawach cywilnych, tj. w sprawach ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, jak również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz w innych sprawach, do których przepisy k.p.c. stosuje się z mocy ustaw szczególnych.

Roszczenie powódki nie wynika natomiast z któregokolwiek z wyżej wymienionych stosunków prawnych, ani żaden przepis szczególny nie daje podstawy dla rozstrzygnięcia o roszczeniach tego typu w postępowaniu cywilnym.

Powódka domaga się dalszego wynagrodzenia za wykonywanie czynności tłumacza przysięgłego w karnym postępowaniu przygotowawczym.

W orzecznictwie przyjmuje się, że tego rodzaju stosunek ma charakter administracyjnoprawny, a co najmniej mieszany – łączący elementy cywilne i administracyjne z przewagą tych ostatnich (por. uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1997 roku, OSP 1998/3/61, uchwał Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1996 roku, III Czp 22/96, Lex 24256, z dnia 28 listopada 1974 roku, III Czp 76/74, OSNC 1975/7-8/108, wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 marca 2005 roku, K 35/04). Wynika to przede wszystkim z braku równorzędności podmiotów tego stosunku niezbędnej w stosunkach cywilnoprawnych, a występuje nadrzędność organu procesowego i podległość biegłego, w tym tłumacza. Zadania tego ostatniego są jednostronnie wyznaczane przez organ powołujący tłumacza i przez niego jednostronnie kontrolowane. Źródłem powstania takiego stosunku jest postanowienie organu, prowadzącego postępowanie, które tłumacz ma obowiązek wykonać (art. 194 i 195 w zw. z 204 § 3 k.p.k., a także art. 200 § 1 w zw. z 204 § 3 k.p.c., gdzie mowa jest o „poleceniu organu procesowego”). Obowiązek wykonania tłumaczenia na polecenie organu procesowego wynika zresztą także z art. 15 ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 487, ze zm.; dalej: „u.z.t.p.”). Ewentualne niewypełnienie zadań jest sankcjonowane normami prawa procesowego (art. 285 k.p.k.) nie cywilnego.

Jakkolwiek więc stosunek prawny pomiędzy tłumaczem przysięgłym, a organem procesowym, ze względu na charakter czynności tłumacza, jest częściowo zbliżony do cywilnoprawnego stosunku zlecenia, to dominują w nim cechy administracyjnoprawne. Organ procesowy występuje bowiem w stosunku do tłumacza z pozycji władczej, a wykonanie tłumaczenia nie zależy od autonomicznie wyrażonej, zgodnej woli stron.

Brak wskazanej autonomii woli dotyczy także samego wynagrodzenia tłumacza za czynności, wykonywane na żądanie organu procesowego, albowiem art. 16 ust. 2 u.z.t.p. obliguje Ministra Sprawiedliwości do określenia stawek tego wynagrodzenia w drodze rozporządzenia (co stanowi odstępstwo od wyrażonej w art. 16 ust. 1 u.z.t.p. zasady umownego ustalenia wynagrodzenia tłumacza pomiędzy zleceniodawcą, a zamawiającym). Rozporządzenie to (Dz. U. z 2005 r., nr 15, poz. 131, ze zm.) stanowi z kolei podstawę do jednostronnego przyznania wynagrodzenia biegłego przez organ procesowy. Ustawodawca również w tym wypadku zastrzega formę postanowienia (art. 618l § 1 k.p.k.), które tłumacz może ewentualnie kwestionować w drodze zażalenia (w przypadku postanowienia wydanego przez Policję

zażalenie przysługuje do prokuratora, nadzorującego prowadzone przez ten organ postępowanie przygotowawcze – art. 465 § 3 k.p.k.).

W konsekwencji stosunek prawny pomiędzy organem procesowym, a powołanym przez ten organ tłumaczem, pomimo mieszanego charakteru, nie jest poddany cywilnoprawnej metodzie regulacji, albowiem nie występuje w nim ani równorzędność podmiotów, ani autonomia ich woli. Nie jest to więc stosunek z zakresu prawa cywilnego. Tym samym sprawa o wynagrodzenie, wynikające z takiego stosunku, nie jest sprawą cywilną.

Na powyższą specyfikę zwrócił uwagę Sąd Najwyższy, wydając uchwałę z dnia 28 maja 1997 r., III CKU 24/97, zgodnie z którą nie jest dopuszczalna droga sądowa dla dochodzenia przez biegłego wynagrodzenia za opinię wydaną na zlecenie prokuratora w postępowaniu przygotowawczym. Siłą rzeczy, zwłaszcza wobec odpowiedniego stosowania przepisów, nakazanego przez art. 204 § 3 k.p.k., uchwała ta ma zastosowanie także do tłumacza przysięgłego oraz w przypadku, gdy tłumacz taki działa na zlecenie innego, niż prokurator, organu, prowadzącego postępowanie przygotowawcze.

Do roszczenia powódki nie mogą znaleźć zastosowania przepisy prawa pracy. W tym względzie wystarczy zważyć, że pomimo specyficznego charakteru stosunku pracy, stanowiącego więc całkowicie odrębnego typu, aniżeli stosunek cywilnoprawny, jego nawiązanie, ukształtowanie i rozwiązanie również opiera się na wspomnianej autonomii woli (art. 10 i 11 k.p.), której brak pomiędzy tłumaczem, a powołującym go organem procesowym. Z tej też przyczyny charakterystyczna, prawnopracownicza podległość (art. 22 § 1 k.p.) nie może być w żaden sposób wywodzona z nierównorzędności pomiędzy organem, prowadzącym postępowanie, a powołanym przez niego pomocnikiem. Wreszcie stosunek pracy ma charakter ciągły, w przeciwieństwie do czynności tłumacza przysięgłego, wykonywanych na potrzeby konkretnego postępowania. Brak też przepisu szczególnego, który do żadnego przez powódkę wynagrodzenia nakazywałby stosować jakikolwiek przepis prawa pracy.

Roszczenie powódki o zapłatę kwoty 551,88 zł nie wynika więc ze stosunku cywilnoprawnego, stosunku pracy, ani też z innego stosunku prawnego, o jakim mowa w art. 1 k.p.c. Żaden przepis szczególny nie przewiduje też ochrony takiego roszczenia przed sądem cywilnym. W odniesieniu do niego droga sądowa jest więc niedopuszczalna.

Tym bardziej, że zgodnie z art. 2 § 3 k.p.c.: nie są rozpoznawane w postępowaniu sądowym sprawy cywilne, jeżeli przepisy szczególne przekazują je do właściwości innych organów.

Stąd nawet biorąc pod uwagę, że stosunek, z którego powódka dochodzi należności ma pewne cechy stosunku cywilnoprawnego, to roszczenie to i tak nie podlegałoby rozpoznaniu w postępowaniu cywilnym, gdyż według art. 618 l § 1 k.p.c.: należności świadka, osoby mu towarzyszącej, biegłego, tłumacza oraz specjalisty nie będącego funkcjonariuszem organów procesowych ustala i przyznaje sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze. Jest to wyłączny tryb postępowania dotyczący uzyskania wynagrodzenia przez biegłego lub tłumacza.

Dlatego roszczenia w tym zakresie powódka mogła dochodzić jedynie w wyżej wskazanym trybie, o jakim mowa w art. 618 l § 1 k.p.k. tj. przed organem, prowadzącym postępowanie przygotowawcze, z możliwością kwestionowania rozstrzygnięcia takiego organu w drodze zażalenia. Co prawda w niniejszym przypadku organ, który ją powołał do pełnienia funkcji tłumacza, nie orzekł o jej wynagrodzeniu w stosownym trybie (postanowienie, wydane na podstawie art. 618 l § 1 k.p.k.) i pomimo faktycznej wypłaty powódce części żądanych przez nią należności, pozbawił ją możliwości wniesienia zażalenia. Jednakże powódka może to ewentualnie kwestionować przed prokuratorem, nadzorującym postępowanie przygotowawcze, domagając się, aby w trybie art. 326 k.p.k. polecił wydanie stosownego rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 1) k.p.c. niedopuszczalność drogi sądowej obliguje sąd do odrzucenia pozwu. Okoliczności skutkujące odrzuceniem pozwu sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy (art. 202 zd. 3. k.p.c.), a szczególny przejaw tego obowiązku w postępowaniu apelacyjnym przewidziany jest w art. 386 § 3 k.p.c., zgodnie

z którym, jeżeli pozew ulega odrzuceniu, sąd drugiej instancji uchyla wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie.

Dlatego też, mając na względzie przedstawione okoliczności oraz na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzeciono, jak w punkcie I wyroku.

Powódka domagała się też odsetek od niewypłaconej części przedmiotowego wynagrodzenia.

Do tego roszczenia żadna norma bezpośrednio się nie odnosi, jednak pomimo administracyjnoprawnego charakteru zgłoszonego przez powódkę roszczenia o wynagrodzenie, opóźnienie w jego wypłacie może rodzić skutki cywilnoprawne, przewidziane w art. 481 k.c. Roszczenie odsetkowe ma

co prawda uboczny charakter, albowiem nie może powstać bez roszczenia głównego, jednak jeżeli rzeczywiście to drugie roszczenie powstanie (niezależnie od trybu jego dochodzenia) oraz nastąpi opóźnienie w jego zaspokojeniu, to obowiązek zapłaty odsetek zyskuje już charakter samoistny i zapłaty tej można nawet dochodzić oddzielnie. Jednocześnie żaden przepis k.p.k. nie przewiduje właściwości organów prowadzących postępowanie do orzekania w przedmiocie ewentualnych odsetek związanych z tego rodzaju wynagrodzeniem, w szczególności nie mieści się to w zakresie art. 618 l k.p.k.

Dlatego też dla takich roszczeń droga procesu cywilnego jest dopuszczalna.

Zwrócił na to uwagę Sąd Najwyższy w uchwale z 19 marca 1996 r., III CZP 22/96 (Lex 24256) zgodnie z którą dopuszczalne jest dochodzenie przez biegłego na drodze sądowej odsetek od wynagrodzenia przyznanego mu na podstawie art. 288 k.p.c. Jakkolwiek uchwała ta odnosi się do biegłego w postępowaniu cywilnym, to z uwagi na identyczną pozycję prawną takiego biegłego, ma zastosowanie również do tłumacza (biegłego), powołanego w postępowaniu karnym (przygotowawczym).

Niemniej jednak w niniejszym przypadku nie ma podstaw do przyjęcia jakoby tego rodzaju roszczenie powstało.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.p.c.: jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Dłużnik pozostaje w opóźnieniu jeśli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne.

Jak wynika z art. 618 l § 2 k.p.c. przyznaną należność m.in. tłumacza należy wypłacić niezwłocznie. Tym samym wynagrodzenie należne biegłemu staje się wymagalne po jego ustaleniu i przyznaniu w trybie art. 618 l § 1 k.p.k. i winno być spełnione niezwłocznie. Dopiero od chwili przyznania wynagrodzenia biegnie termin do zapłaty wynagrodzenia, a w konsekwencji ewentualnych odsetek za opóźnienie.

Skoro zatem dochodzona przez powódkę kwota (551, 88 zł) nie została ustalona w przepisany trybie przez uprawniony organ i niedopuszczalne jest ustalanie jej w postępowaniu cywilnym, to nie można mówić, żeby była wymagalna i nie spełniła się jedna z niezbędnych przesłanek powstania roszczenia odsetkowego w zakresie tej kwoty.

W tym więc zakresie żądanie powódki jest bezzasadne, więc oddalenie powództwa przez Sąd Rejonowy jest prawidłowe, a tym samym apelacja podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. Dlatego też orzeciono, jak w punkcie II wyroku.

Ubocznie można zauważyć, że czym innym jest kwestia opóźnienia w zakresie terminu, w jakim winno zapaść orzeczenie co do należności biegłego tłumacza, gdyż może to rodzić co najwyżej roszczenia odszkodowawcze, które nie były przedmiotem niniejszego postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe rozstrzygnięcia, stroną wygrywającą postępowanie apelacyjne jest pozwany i przysługuje mu od powódki zwrot kosztów tego postępowania na podstawie art. 98 § 1 w zw. z 391 § 1 zd. 1. k.p.c. Koszty te stanowi

wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 180 złotych (§ 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

Dlatego też postanowiono, jak w punkcie III wyroku.